

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

COLLA=||TIONVM SACRA-||RVM LIBRI VIII.

Bredenbach, Tilmann

Coloniae, 1584

VD16 B 7375

27. De insigni liberalitate virginis huius Lyduuinæ in pauperes, de crumena Iesu, quæ nunquam exhauriebatur, ac de gloria ac dignitate eleemosynarum apud Deum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52445](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52445)

cistis: se in paupere professus est fuisse vestitum, & ad confirmandum tam boni operis testimonium, in eodem se habitu, quem pauper acceperat, est dignatus ostendere.

Ioannes Brugmannus in vita admirande virginis Lydia seu Lydumina Scheidamensis (que habetur tom. 7. Suri 14. Aprilis) cap. 2. partis 2. De insigni liberalitate virginis huius Lydumina in pauperes, de crumena IESV, que nunquam exhauriebatur, ac de gloria ac dignitate eleemosynarum, apud Deum.

CAP. XXVII.

Sancta virgo Lydia, sibi ipsi parcissima, pauperibus matrem se exhibebat, nulli negans opem, donec teruncius superesset. Si largiri nihil posset, condolentem præbebat animum, blandum è pio corde promebat sermonem. Cibos interdum coctos, nonnunquam crudos mittebat. Si quid negligenter in ijs fieret ab eis, per quos mittebat, dolebat animo eius, quod pauperes, tanquam coelestis regni principes futuros, vel ad horulam sua annonæ fraudari nollet. Nouerat pauperum nomina & habitacula, & quamuis iaceret in tenebris, omnia intueri, omnia distinctè cognoscere videbatur, perinde ac si versaretur inter homines. In pauperum usus iussit hyeme sale aspergere carnes, salitas cum pisis coctas illis trans mittebat. Contigit aliquando, ut cum vicinis diuidenda vacca quarta pars ei cederet
ad

ad alendos pauperes. Ex ea cum ministræ eius
quandam portionem cum pisis coxissent, &
triginta domibus inde ad saturitatem distri-
buisent, quidam ait Lyduina: Quemadmo-
dum iussisti, triginta pauperum domibus de
carnibus & pisis tuis ad satietatem dedimus,
& tamen nihil in olla diminutum videtur. E-
vestigio illa respondit: Non pro meis meri-
tis, sed pro sua bonitate id fecit Deus. An non
ille dixit, Date & dabitur vobis? Comederunt
sanè ex illis carnibus domestici eius, comede-
runt aduentantes peregrini, omnes admirati-
one permoti, manum domini adesse fateban-
tur, quæ olim viduæ farinulam conseruaret.
Porro etiam diuites præ deuotione petebant
interdum mitti sibi de buccellis virginis no-
stræ. Illos verò pauperes ante omnes secretò
fouere & pascere studebat, quos ex opulenti-
nouerat ad inopiam redactos, & verecundia à
petendis eleemosynis cohiberi. Mendicabat
autem etiam ipsa, si deessent carnes, quibus in-
opes reficeret. Oravit quandoque virum pi-
um, vt si haberet armum porci coctum, mitte-
ret sibi pauperibus impartendum. Fecit ille,
& mox sensit, quàm sit grata Deo manus por-
recta ad dandum. Vt enim ipse fassus est, cum
paulò post coniecisset oculos eò, vnde tulerat
armum, vidit alium longè maiorem illic su-
spensum. Sciscitatur ex familia, num quis eum
suspendere. Negant omnes: agnoscit donum
Dei, sit erga virginem nostram deuotior, sit ia
pau.

*Vide sup. d. 2.
miraculum.*

Luc. 6.

3. Reg. 17.

*aliud mira-
culum.*

pauperes liberalior. Mulier quædam caduco laborans morbo, sæpè in plateis corruebat. Accidit autem, ut magno spiritus angore correpta in domunculam Lyduuina intraret, potumque sibi dari posceret. Lyduuina tum nihil cogitans de exiguo vino, quod supererat, cum sola esset, aquam monstrauit foeminæ, quodam vasculo contentam. Illa totam exhausit, sed sitis extincta non est. Ardet misera, plusque sibi dari petit. Tum Lyduuina recordata vini, digito ostendit: atque illa totum bibit: rursumque instat pro potu. Sed cum nihil liquoris haberet virgo, dedit ei nummum quendam, ut illo potum sibi emeret: quem illa hilariter accipiens, abscessit. Deinde febribus Lyduuinam corripientibus, orat patrem, ut pauxillum vini porrigat, quo labia arentia tingantur. Non enim meminit tunc foeminam morbidam vinum omne epotasse. Porrigit pater poculum filiæ, unde illa mulier biberat, & ecce plenum est optimo vino, diuinatus in illud infuso. Stupet virgo, sentiens nullum se melius bibisse vinum, nec tamen patri indicat unde sit, licet & ille stupens admiraretur, neque colorem, neque saporem eius unquam perire. Tandem cum in vasculo longo tempore durasset, cuiusdam foeminæ incuria effusum est. Per id tempus adhuc parcissimè vrebatur vino Lyduuina: itaque doluit illud effusum, quod nunquam habuisset sibi accommodatius vinum. Cum enim alia vina sine aquæ admi-

*Lyduuina
continuat*

Item aliud.

*Lyduuina
v. 121*

*Lyduuina
v. 121*

*Item aliud
miraculum.*

*Crumena
IESV.*

Nota lector.

admixtione bibere non posset, hoc solum purum bibit. Obseruet hic lector humanitatem sanctæ virginis, quæ è suo poculo iussit foemnam morbo comitiali vexatam bibere. Cum frater eius VVilhelmus excessisset è viuis, multo ære alieno obstrictus, filij eius in magnam inciderunt calamitatem, quam humanitus euadere vix possent. Tum Lyduuina illorum miserta, quædam clinodia sua distraxit octo libris eius regionis. Dedit autem negotium cognato suo Nicolao, vt is è crumena, in quam nummos omnes condiderat, satisfaceret creditoribus. Fecit ille vt iussus erat, & cum omnibus esset factum satis, quod reliquum fuit pecuniæ in crumena ter coram Lyduuina numeratum est, & tantundem inuentum est, quantum illa primum imposuerat. Illa verò prohibuit, ne cuiquam id indicaretur, crumenamq; illam domini IESV voluit crumenam deinceps appellari. Atque ex illa ipsa exindebat in pauperes liberaliter, & Dominus IESVS abundè infundebat. Quibusdam specialibus amicis aliquando ex ea percunctantibus, quantum ex illa crumena post obitum fratris sui VVilhelmi distribuisset, sic respondit: Quandoquidem video non latere vos donum Dei, pro certo confirmo vobis, me de illis octo libris plus quàm quadraginta libras in pauperes erogasse, præter eas, quibus dissolui æs alienum fratris mei. Sex annis ante obitum virginis multis modis ex ea pecunia datum est

est pauperibus, & illa rursus diuinitus aucta. Post decessum virginis dimidia pars pecuniæ in eadem crumena reperta est. Quidam etiam eius aurei nummi coram tribus fide dignis numerati, illis stupentibus, visibiliter aucti fuerunt. Quidquid sancta virgo cōquirere potuit, tanquam paleam reputans, penè prodigè inopes Christi amore elargiebatur. Eam autē eius in pauperes benignitatem Christus abūdē cōpensabat. Raptā nonnunquā in paradysum, vidit quandoq; lucem mirabilem ē cōelo vibrari, præsertim in animas quorundam adhuc in terris degentium, quas eo secum raptas cernebat. In illa autē luce vidit tanquam beatorū exercitum speciosissimum cōfluere, & in ijs cōlorum reginam, Christi matrem sanctissimā. Vidit etiam mensas sericis & preciosis pannis inferni, eleemosynas, quas per id tempus egenis præsiterat, ceu cōelo allatas, aptissime collocari: potiones quoq; quas in vasis fictilibus ipsa pauperibus præsuerat, in crystallinis & aureis poculis admodum reuerēter exhiberi, itemq; alia permulta, quę dederat miseris. Deinde vidit cōetum clarissimum ad instructas discumbere mensas, audiuit sonitum tāquam ad mensas hilariter epulātium: se verò illis alacriter ministrantem videre sibi visā est. Postea ad se reuersa, miris modis beneficia in pauperes cumulare studuit, ea visione nō mediocriter animata.

*Nota incum-
disimam vi-
sionem.*

*Eleemosyna-
rum erogata-
rum splendor
& dignitas
corā Deo &
celitibus.*

Am

Cum